

LBRIS

We know
books

Author: David Gilman

Original title: *Night Flight to Paris*

First published in the UK in 2018 by Head of Zeus Ltd.

Copyright © David Gilman, 2018

The moral right of David Gilman to be identified as the author of this work has been asserted.

All rights reserved by Snow Goose Productions throughout the world.

Credit foto copertă: © Audio und werbung/Shutterstock.com
© Ysbrand Cosijn/Shutterstock.com

© 2023 by Editura Lebăda Neagră
pentru prezenta ediție în limba română

Această carte este protejată de legile copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră
Iași, Str. Plopii fără Soț, nr. 45, 700273

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GILMAN, DAVID

Zbor de noapte spre Paris / David Gilman; trad. din lb. engleză de
Ines Simionescu. - Iași: Lebăda Neagră, 2023
ISBN 978-606-9623-69-5

I. Simionescu, Ines (trad.)

821.111

DAVID GILMAN

ZBOR DE NOAPTE SPRE PARIS

T H R I L L E R

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ
DE INES SIMIONESCU

Lebăda Neagră
Iași, 2023

1

Paris
Februarie 1943

Întinericul se mișca. Cerul nopții, negru, încărcat de amenințări și de o burniță care nu se mai oprea, se învălătucea în sine, în timp ce svastica uriașă se unduia de parcă ar fi fost o filmare în reluare. O autoritate letargică ce domnea peste străzile pietruite și tăcute de jos. Vântul în rafale arunca perdele de ploaie ușoară, care se năpusteau peste ecoul pașilor grăbiți. Un șuierat disperat de teamă în orele în care circulația era interzisă.

În camera cufundată în beznă de la etajul al treilea din cinci al unei clădiri fără ascensor, o perdea tremură. Prin geamul subțire, o femeie în vârstă se uită în jos la strada întunecată din cel de-al optsprezecelea arondisment. Siluete vagi treceau grăbit. Peste drum, alți locatari îndrăzniseră să dea la o parte perdeaua sau un oblon, stingând luminile din casă, de teamă să nu fie văzuți, nedorind să fie atrași în ceea ce se întâmpla cu fugarii sperați de dedesubt. Cea care mișcase perdeaua zări doi bărbați și două femei fugind ca să-și salveze viața. Cea mai în vârstă dintre femei apucă brațul celei mai tinere în timp ce se împiedică pe pavajul ud, fiind cât pe ce să cadă. În fața lor, unul dintre bărbați, poate la vreo patruzeci de ani, alerga de la o ușă la alta, disperat să poată intra și să scape de cel care îl urmărea. În timp ce bătea cu pumnul în ușă, cel de-al doilea bărbat făcea la fel la următoarea.

Toate ușile erau zăvorâte și nimeni dintre cei care se făcuseră mici de frică în camerele slab luminate nu era atât de prost încât să-i lase pe acei necunoscuți să intre, în ciuda strigătelor lor de ajutor. Sunetul bocancilor cu blacheuri, care se apropiau cu repeziciune, îi spuseră bătrânei din spatele perdelei că bărbații și femeile acelea erau în pericol de moarte. Șase soldați germani o porniseră și ei în aceeași direcție, vreo doi alunecând pe strada udă. Dar apoi se auzi un ordin: soldații se opriră și își ridicară puștile. Bătrâna lăsă perdeaua să cadă la loc și se retrase în cameră. Nu era nevoie să fie martoră la ce avea să se întâmple în continuare. Se așeză în scaunul jerpelit și își trase șalul pe ea, aplecându-și capul și acoperindu-și urechile cu degetele noduroase. Îngrozită de pocnetele distrugătoare ale focurilor de armă.

Bucură-te, Marie, cea plină de bar...

*

În ciuda ploii reci, Alain Ory era lac de sudoare. Teama și disperarea îl făceau să bată întruna la fiecare ușă în timp ce fugeau în josul străzii. Implora; striga după ajutor. Nu primea niciun răspuns. Soldații își făcuseră apariția la orizont, ca niște fantome în ploaia care bătea în rafale. O voce le strigă celor care alergau să se oprească. Alain se întoarse către femei, care începuseră să șovăie. Suzanne Colbert își scosese pantofii din picioare pentru a putea fugi fără să facă zgomot și astfel să nu riște să alunece. O dorise dintotdeauna. Era apropiată de vârsta lui; o femeie curajoasă și frumoasă. Acum se ghemuia împreună cu fiica ei în pragul unei uși. În acest moment disperat, simți un val de tristețe care amenința să-l copleșească. Urma să le abandoneze.

Nu auzi ordinul de a trage al ofițerului german. Se auziră focurile de armă. Suzanne și fiica ei se țineau strâns în brațe una pe cealaltă. Alain se aruncă de-a curmezișul peste ele, mirosind aroma de mosc a părului ficei ei și izul puternic înțepător de urină, în timp ce frica îngrozitoare îi golea vezica. Gloanțele sfâșiară trupul tovarășului lor în timp ce alerga. Tânărul făcu în tăcere o piruetă, cu mâinile duse la spate, întorcându-se aproape grațios pe vârfuri. Iluzia fu spulberată de carnea sfâșiată și de pârâitul oribil al oaselor când căzu cu fața în jos pe pavajul din piatră cubică. Sângele începu să se scurgă de sub trupul său.

Alain le trase pe cele două femei din pragul ușii. Auzi alunecarea mecanică a puștilor când li se ridică piedica, apoi le lipi de zid, în timp ce o nouă rafală răpăi. Gloanțele smulseră fragmente de piatră din partea de sus a locului unde stăteau ghemuite. Un glonț ricoșat lovi piciorul lui Suzanne. Își înăbuși un urlet de durere și merse șchiopătând în spatele celorlalți, în timp ce Ory coti pe o alee, grăbind-o pe tânăra care era cu el. Se lipi de zid, îndrăzni să privească în jur și apoi păși înapoi în stradă ca s-o tragă pe Suzanne după ei. Soldații fugeau și nu urmau să tragă din nou până când unul sau mai mulți dintre ei nu-și vedeau țintele, după care aveau să se oprească și să ochească. Un picior era răsucit sub Suzanne; sângele îi inundase mâna care apăsa rana. Privirea ei agonizantă îi spunea totul. Nu avea să reușească.

— Plecați! a spus ea găfâind.

Nu avea cum s-o ajute. Ea își împinse cartea de identitate în rigolă. El se răsuci și fugi înapoi pe alee.

— Salveaz-o! țipă fata înspăimântată.

El o luă de mâini și încercă s-o tragă și mai adânc în întuneric.

— Nu. O părăsim!

Fata începu să plângă.

— Nu pot. E mama mea! strigă și se smulse de lângă el.

— Dumnezeu, proastă mai ești. Danielle, haide odată!

Ea scutură din cap și încercă să fugă pe lângă el înapoi în stradă. El o ținu apăsător cu umerii de zid, însă ea îl dădu la o parte cu violență, spaima ei fiind mai puternică decât forța lui. Pentru o fracțiune de secundă îi luă în mâini fața disperată.

— Nu te pot ajuta. Baftă!

El se întoarse și dispăru în neant, în timp ce ea se răsuci pe călcâie și se îndreptă clătînându-se spre mama sa.

— Danielle! Nu. Pentru numele lui Dumnezeu! o imploră Suzanne, ridicând o mână ca s-o oprească.

Imediat după aceea, Danielle îngenunche lângă mama ei rănită, apoi farurile mașinilor începură să inunde strada, iar soldații o traseră de acolo, în urletele sale. Anvelopele opriră derapând, ușile se deschiseră, iar ea fu trântită ca un maldăr pe bancheta din spate a uneia dintre mașini. Aceasta dădu imediat înapoi și se întoarse din drum. Farurile din față ale celei de-a doua mașini, parcată pe una din marginile străzii, aruncau degete lungi de lumină peste femeia rănită, iar soldații, stând în picioare, cu puștile de-acum atârdate, fumau în timp ce ofițerul lor discuta cu unul dintre oamenii din mașină. Soldații împinseră cu vârful bocancilor trupul neînsuflețit al bărbatului, în timp ce restul stăteau aplecați deasupra lui Suzanne. Ea își ridică o mână pentru a-și feri ochii de lumină și văzu chipul fiicei sale lipit de geamul din spate al unei mașini care se îndepărta în viteză. Un ofițer german rosti ceva pe un ton aspru, iar doi dintre oamenii lui se aplecară și o înșfăcă de mâini; apoi o târâră

pe piatra cubică până la mașina care aștepta. Suzanne începu să urle de durere în timp ce suprafața neregulată a pavajului îi zgâria piciorul rănit. Durerea o făcu să vomite. Soldații blestemară, iar unul dintre ei o lovi cu pumnul în ceafă. Amețită, adulmecă moliciunea caldă a scaunelor din piele ale mașinii și fu inundată de imagini fugitive, amintiri ale unor zile mai bune de altădată. Un iubit care devenise soțul ei; o canapea din piele și emoția primei lor întâlniri sexuale. Iubire și căldură. Toate acestea dispăruseră de mult. Acum nu mai rămăsese decât frigul amenințător.

Standartenführer Heinrich Stolz din Serviciul de Securitate al SS-ului își parcă mașina în afara curții Prefecturii de Poliție, în fața Hôtel Dieu, primul spital din Paris, construit în Evul Mediu. Destinația lui Stolz nu oferea o asemenea înlesnire. Uniforma sa, croită la comandă, era decorată cu Crucea de Cavaler, Crucea de Fier și medaliile Infanteriei de Asalt printre alte galoane din campaniile sale. Servise în Infanteria SS și își câștigase o reputație pentru hotărârea sa fermă și curajul demonstrate pe câmpul de luptă. Știa ce înseamnă să lupți împotriva unor dușmani agresivi, indiferent dacă purtau uniformă sau loveau pe ascuns ca teroriștii.

Oberst Ulrich Bauer, colonelul de la Abwehr însărcinat cu serviciile de contrainformații militare la Paris, îl aștepta pe treptele Prefecturii. Cei doi bărbați aveau ranguri echivalente. Se salutară și intrară în clădirea mohorâtă. Bauer era cu douăzeci de ani mai în vârstă decât Stolz, care avea treizeci și șase de ani, și era unul dintre zeii arieni înalți, cu părul blond pe care Bauer îi disprețuia în tăcere. Stolz fusese ales de Himmler însuși și de SS-Brigadeführer Karl Oberg, pentru a controla Parisul cu SS-ul, Serviciul de Securitate și Gestapoul sub comanda sa. Toate acestea îi ofereau ofițerului SS Stolz

din Sicherheitsdienst¹ o linie de comunicare directă cu Berlinul. Era cel mai temut om din Paris.

— În urmă cu două săptămâni, patru ofițeri din Luftwaffe au fost uciși într-un atentat cu grenadă la o cafenea de aici. N-ați făcut niciun progres în stabilirea celor responsabili.

— N-a fost un atentat organizat de Rezistență.

— Teroriști... spuneți-le pe nume, domnule colonel, îl corectă Stolz în timp ce străbăteau coridoarele lipsite de culoare.

— A fost un singur asasin. Suntem siguri de asta.

— Iar eu sunt sigur că-i din cauză că englezii au trimis agenți aici pentru a-i antrena pe ucigași, spuse Stolz. Etajul cinci?

Bauer îi confirmă dând din cap, înfrânându-și un oftat, și își potrivea pasul cu al lui. Ofițerul din SD urca întotdeauna pe scări și le urca în pas alert. Avea o condiție fizică mai bună decât Bauer, iar colonelul de armată știa că era o simplă stratagemă de-a lui Stolz ca să-l pună într-o situație dezavantajoasă.

Stolz aruncă o privire înspre militarul de carieră, mai în vârstă decât el. Respirația lui Bauer devenise mai sacadată, însă părea hotărât să mențină ritmul, chiar dacă asta ar fi însemnat să-l coste viața. Cel puțin dovedea un anumit grad de hotărâre, decise Stolz cu generozitate. Bauer era roșu la

1. Denumire completă Sicherheitsdienst des Reichsführers-SS, sau SD – agenție de informații a organizației paramilitare Schutzstaffel (SS) și a Partidul Muncitoresc Național-Socialist German (NSDAP). A fost prima organizație fondată de Partidul nazist și era considerată o organizație-soră pentru Gestapo, poliția secretă de stat (n.r.).

față ca un rac când ajunseră în biroul comisarului. Stolz își puse o mână pe unul din umerii săi, în semn de încurajare, înainte de a intra.

— Ar trebui să te menții în formă, Bauer. Câteva seturi de tenis nu sunt suficiente și nu știi niciodată când va trebui să fugim pentru a ne salva viața.

Bauer simți o înțepătură subită de nesiguranță, o durere care nu provenea de la efortul făcut pentru urcarea scărilor. Fusese o amenințare mascată? Unii ofițeri ai Armatei Germane fuseseră executați la ordinele Führerului pentru că nu reușiseră să-și facă datoria.

Stolz zâmbi.

— Am glumit, Bauer. Am glumit. Nu trebuie să ne pierdem simțul umorului.

Colonelul de armată dădu sumbru din cap. Umorul nu era una dintre trăsăturile ofițerilor din Sicherheitsdienst, serviciul de informații al SS-ului, al Partidului Nazist și al agenției surori, Gestapoul. Intrară în biroul comisarului Fernand David, iar acesta ocoli imediat biroul pentru a le veni în întâmpinare.

David era șeful Brigăzilor Speciale, o unitate specializată de poliție utilizată pentru depistarea dușmanilor interni și a prizonierilor fugari. Știind că Stolz era încântat să spargă cuiburile Rezistenței, David alocase un număr de ofițeri pentru a lua urma celor suspectați că ar fi *résistants*; toți oamenii săi lucrau câte doi, utilizând o mulțime de deghizări pentru a nu fi recunoscuți. Purtau chiar și Steaua lui David pentru a îndepărta orice suspiciune din partea unui suspect pe care îl urmăreau. Multe dintre cuiburile Rezistenței erau conduse și inspirate de comuniști, aflați frecvent în dezacord

cu celulele naționaliste; conflictele lor interne îi determinau adesea pe unii să-i trădeze pe alții. Fernand David avea o ură aparte pentru comuniști și reputația de a-i tortura pe prizonierii bărbați prin zdrobirea testiculelor acestora cu patentul, deși mărturisirile lor, făcute ca urmare a acestui fapt, nu aveau, de obicei, nicio valoare. Comisarul tortura de plăcere.

După formalitățile obișnuite, David i-a însoțit pe Stolz și Bauer până la un perete unde fotografiile luptătorilor din Rezistență suspectați erau prinse într-un plan complicat de nume, adrese și asociați cunoscuți. Liniile trasate legau arondismentele Parisului de suspecți, rudele și prietenii lor.

— Urmărim grupul ăsta de câteva săptămâni, domnule colonel. Cu două săptămâni în urmă, am arestat cincizeci și șapte de evrei tineri. Vor fi deportați pentru acuzații de crimă și activitate teroristă.

Mulți dintre oamenii comisarului erau antisemiți și jucau un rol-cheie în descoperirea evreilor ascunși de cei care simpatizau cu ei în acest oraș, ceea ce le-a prins bine germanilor.

— După ceva muncă de convingere, când au ajuns pe mâinile oamenilor mei, am aflat că un cuib de rezistență îi ajuta să scoată pe furiș alți evrei. I-am găsit pe patru dintre cei din Rezistență într-un apartament situat deasupra unei brutării din Rue Stanislas Meunier, în cartierul Saint-Fargeau, arondismentul 20. L-am alertat pe comandantul din zona dumneavoastră și i-a prins... aici, spuse el lovind cu degetul în harta de pe perete. Arondismentul 18. Un om a murit, unul a evadat, iar două femei au fost prinse. În alte zone

au avut loc mai multe arestări. Încă doisprezece suspecți pe lângă cele două femei. Acum sunt la Gestapo.

Stolz se uită spre Bauer, sesizând disconfortul colonelului din Abwehr. Departamentul comisarului dibuise până la urmă cuibul care fusese înconjurat de germani cu o noapte înainte. Era un punct în favoarea Brigăzilor Speciale, însă totodată era și supărător că se bucurau de mai mult succes decât forța de ocupație. Totuși, dacă li se putea oferi și mai multă susținere și resurse, succesul lor s-ar reflecta bine și asupra serviciului de securitate al lui Stolz.

— Există ceva informații referitoare la bărbatul care a evadat?

— Foarte puține, domnule colonel.

David luă o foaie de hârtie.

— Bănuim că numele lui este Alain Ory, are 1,60 m înălțime, este potrivit de solid, cu tenul deschis. Are păr castaniu, iar când a evadat purta o pălărie cafenie cu boruri largi, ușor mai ridicate la spate, un palton gri cu dungi maro verticale, pantaloni gri, pantofi negri. Oamenii mei i-au trimis semnalmentele la Feldgendarmarie și oamenilor dumneavoastră.

— Mulțumesc, domnule comisar! Vă rog să vă felicitați oamenii în numele meu.

Comisarul David îi mulțumi înclinându-și capul. Stolz puse degetul pe câteva fotografii.

— Oamenii ăștia sunt încă în libertate. Când am preluat comanda aici, erau cunoscuți de serviciile secrete militare. Într-un fel sau altul, sunt legați de teroriști.

Nu s-a întors să se uite la Bauer, pe care-l treceau toate apele, însă nu era nicio îndoială către cine erau îndreptate comentariile sale.

— Sarcina dumneavoastră era să-i găsiți. Și nu i-ați găsit.

— Ni s-a semnalat că unii dintre ei sunt morți, iar alții au fugit, a spus Bauer.

Comisarul David rămase tăcut și îndepărtă o scamă imaginată de pe costumul la două rânduri. Comandamentul de la Paris și din Zona Ocupată al Serviciilor Secrete Militare din cadrul Armatei Germane își disputa cu Sicherheitsdienst-ul lui Stolz succesul războiului informațiilor, iar în condițiile în care Gestapoul îi raporta direct lui Stolz, erau puține îndoieli legate de cine câștiga acea întrecere. SS-ul era convins de multă vreme că amiralul Canaris, șeful Abwehrului, nu era la fel de loial Führerului așa cum erau ei.

— Atunci ați făcut tot ce-ați putut, a spus Stolz.

— Bineînțeles, a replicat Bauer.

— Caz în care Gestapoul și Serviciile Secrete de Stat preiau responsabilitatea totală de la Abwehr pentru această zonă.

Bauer făcu un pas înapoi ca fulgerat. Faptul de a i se lua responsabilitatea serviciilor secrete în fața francezului era o insultă.

— Dar sunt militar de carieră! Contrainformațiile sunt departamentul meu.

— Avem o modalitate mai... fermă de a rezolva lucrurile cu oamenii ăștia, spuse Stolz. Acum să vedem ce ne-a adus ultima razie făcută printre suspecți.

3

În închisoarea La Santé, duhoarea de urină stătută și răcoarea celulelor umede și întunecate folosite pentru a-i tortura pe prizonieri îl înspăimântară pe Hauptmann Martin Koenig. Tânărul căpitan cobora rareori în iadul din aceste celule: talentele sale puteau fi mai de folos pentru analizarea rapoartelor și prelucrarea datelor. Mai bine de o mie de prizonieri erau înghesuiți în celule care nu depășeau 3,5 pe 1,75 metri, câte șase prizonieri într-o celulă și două saltele de paie între ei. Mergea intenționat de-a lungul coridorului slab luminat, ferm hotărât să nu fie considerat timid de către gardieni. Trecea pe lângă camerele închise, ușa grea a uneia dintre ele abia înăbușind gemetele, îndreptându-se spre o ușă deschisă, când un plânset subit, vocea unei femei în agonie, îl făcu să ezite. Tăcerea care urmă îl îndemnă să-și reia drumul; cu cât termina mai repede treburile pe care le avea de făcut, cu atât mai bine. Se opri în pragul celulei de interogatoriu, care era deschisă. Ceea ce văzu acolo îl făcu să se schimonosească, dar reuși să-și reprime șocul vizibil. O femeie era legată de un scaun metalic, îmbrăcată numai într-o jupă. O rană urâtă de glonț se infectase la picior, un ochi era închis din cauza loviturilor primite, iar din nasul învinețit sângele îi cursese pe gât și pe piept. Cei care o interogau îi tăiaseră tălpile picioarelor cu lame de ras, iar tânărul

ofițer își dădu seama că urmau s-o forțeze să meargă printr-un jgheab plin cu sare. Capul îi era căzut și putea vedea că durerea o făcuse să leșine. Scurta iertare a stării de inconștiență.

Un agent de la Gestapo îl cercetă cu privirea. Koenig îl cunoștea: Rudi Leitmann era un tânăr cu fața adolescentină, de aceeași vârstă cu el, îmbrăcat mai puțin formal decât era de așteptat, cu o jachetă largă și pantaloni de stofă eleganți, un bărbat care putea fi confundat cu un student la doctorat. Se ridică de pe scaun, cu fața spre femeia torturată, și ieși pe coridor.

— De ce nu ești la biroul tău, Koenig? Vizitezi maghernițele? spuse el pe un ton plăcut.

Koenig se uită dincolo de el, în celula întunecată, unde doi anchetatori de la Gestapo în haine civile luaseră o pauză de la îndatoriri. Jachetele lor se aflau pe spătarele scaunelor de la măsuța din metal pe care ardeau țigări. Mânele erau suflecate, cămășile transpirate și pline de stropi de sânge.

— Standartenführer Stolz vrea să știe dacă ți-a spus ceva.

Ezită, neputând să-și dezlipească ochii de pe femeia bătută.

— Dumnezeule! șopti el, cu gura brusc uscată. A murit?

Leitmann făcu semn din cap către una dintre brute, care răsturnă o găleată plină cu apă peste Suzanne. Șocul produs de apa rece o făcu să suspine și să-și vină din nou în simțiri.

— Spune-i că facem progrese. Alți doisprezece au fost adunați noaptea trecută. Suntem ocupați până peste cap.

Se întoarse la măsuța din metal și ridică un teanc de cărți de identitate.

— Pe astea le aveau asupra lor.

Hauptmann Koenig se uită în spate, ezitant, la femeia rănită. În cazul în care continuau cu brutalitatea acestui interogatoriu, urma să moară cu siguranță înainte de a le da